

שהיה ידיד ביתנו, בא מיד והביא עמו כסף, למנוע כל עיכוב, וציווה לנסוע מיד קהירה לקבלת זריקות נגד כלבת. תארו לעצמכם מה היו "מוסדות" הרפואה (אם בכלל היו כאלה) בארץ, אם לשם דבר פעוט כזה צריך היה להפליג עד קהיר (אני חושבת שכיום הם יכולים לבוא אלינו לטיפולים רפואיים. אדרבא, שיבואו).

ובכן, נוסעים לקהיר. ואיך נוסעים? בודאי, לא במטוס. ברכיבה על פרידות עד צידון, שם לנים ולמחרת ממשיכים בדלג'נס (מין כירכרה) עד ביירות, באוניה לפורט-סעיד וב-רכבת לקהיר. טיול לא רע ובכל כלי התחבורה.

למען האמת יש לומר שלא היה הכרח לנסוע דוקא לקהיר ואפשר היה לקבל אותו טיפול באיסטנבול על חשבון ממשל-תנו דאז, ממשלת תורכיה; אבל משום מה נקבע שאין לסמוך על התורכים בעסקי בריאות ובמצרים הנסיון נגד כלבת בודאי טוב ויעיל יותר. אחרי הכל מצרים היתה זרה ורחוקה לנו ואילו תורכיה — ממשלתנו שלנו ולית מאן דפליג שזר ורחוק תמיד טוב יותר. וכך הוחלט לוותר על הנסיעה על חשבון הממשלה ולנסוע ע"ח הבית, למרות שאף פעם הוא לא סבל מעודף כסף.

מלכתחילה היתה מטרת הנסיעה, כמסופר, לשם טיפול רפואי, אבל בדיעבד נהנו השניים מטיול יפה ומעניין ולא החמיצו כל הזדמנות לבקר ולראות ככל שניתן וזה היה לא מעט. עוד ימים רבים לאחר שובם היו משיחים ומספרים בנסיעת מצרים ובכל הנפלאות שראו שם למן הפירמידות ועד ה"צבים ענקיים כגודל השולחן" שבגן החיות.

כחודש ימים נמשך ה"מסע" כולל הטיפול הרפואי, וחודש-ים הביתה ערב יום הולדתו העשירי של יהודה שחל ב"א" בטבת נר שביעי של חנוכה.